Predică la sărbătoarea Sfântului Mare Mucenic Dimitrie, Izvorâtorul de Mir, și a Sfântului Cuvios Dimitrie cel Nou, Basarabov

„Fără ascultare nu există îndreptare, fără răbdare nu există biruință și fără jertfă nu există împlinire."

„Prin răbdarea voastră veți dobândi sufletele voastre." (Luca 21, 19)

„Cel ce voiește să vină după Mine să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie." (Marcu 8, 34)

Introducere

Iubiți credincioși, dragi părinți, iubiți tineri și copii,

În aceste zile binecuvântate de sfârșit de octombrie, Biserica noastră ne așază înainte doi mari sfinți care poartă același nume, Dimitrie, dar care au urmat căi diferite spre aceeași Împărăție a lui Dumnezeu.

Unul a fost dregător al cetății Tesalonic, om cu autoritate, cu educație și cu o poziție înaltă în societate: Sfântul Mare Mucenic Dimitrie, Izvorâtorul de Mir, prăznuit la 26 octombrie.

Celălalt a fost un om simplu, un păstor sărac, care a trăit în smerenie, în rugăciune și în nevoință: Sfântul Cuvios Dimitrie cel Nou, din Basarabov, prăznuit la 27 octombrie.

Primul a ajuns la sfințenie prin mărturisire și prin vărsarea sângelui pentru Hristos. Al doilea a ajuns la sfințenie prin lepădarea de sine, prin osteneală, prin rugăciune și prin răbdarea unei vieți întregi.

Dar amândoi ne învață un adevăr pe care lumea de astăzi pare să-l uite din ce în ce mai mult:

Nimic cu adevărat valoros nu se dobândește fără ascultare, fără răbdare și fără jertfă.

Aceste trei virtuți au format sfinți, au crescut familii, au întemeiat școli, au educat generații și au ridicat popoare.

Și tocmai aceste trei virtuți sunt astăzi tot mai greu de cultivat în societatea noastră, mai ales în educația copiilor.

1. Ascultarea – începutul înțelepciunii și al formării omului

Iubiți credincioși,

Sfântul Mare Mucenic Dimitrie ar fi putut avea tot ceea ce lumea considera important: putere, bogăție, respect și o carieră strălucită.

Însă, atunci când împăratul i-a cerut să se lepede de Hristos, Dimitrie a ales să asculte de Dumnezeu, chiar dacă această ascultare avea să-l coste viața.

El ne arată că ascultarea creștină nu înseamnă supunere oarbă în fața oricărei autorități. Înseamnă să recunoști adevărul, să primești îndrumarea cea bună și să rămâi credincios binelui, chiar atunci când aceasta presupune sacrificiu.

Sfântul Cuvios Dimitrie Basarabov ne oferă o altă imagine a ascultării.

El nu a început prin fapte spectaculoase. A început prin lucruri mici: păștea vitele satului, își îndeplinea îndatoririle, se ruga și se ostenea. Mai târziu, a îmbrățișat viața monahală, cu rânduiala și nevoințele ei.

Din această ascultare smerită s-a născut sfințenia.

Și aici trebuie să ne întrebăm: **ce se întâmplă astăzi cu ascultarea în familiile și în școlile noastre?**

Trăim într-o vreme în care copilul este încurajat, pe bună dreptate, să gândească, să întrebe, să-și exprime personalitatea. Dar, uneori, din dorința de a nu-i îngrădi libertatea, ajungem să nu-i mai cerem nici ascultare, nici respectarea unor reguli, nici îndeplinirea unor responsabilități.

Copilul ajunge să creadă că orice regulă este o nedreptate, orice observație este o ofensă și orice limită este o încălcare a libertății sale.

Profesorul îi cere să învețe, iar elevul se supără.

Părintele îi cere să lase telefonul, iar copilul protestează.

Dascălul îi atrage atenția că a greșit, iar uneori este întrebat nu ce a făcut elevul, ci cu ce drept l-a mustrat profesorul.

Și, astfel, riscăm să creștem copii care își cunosc foarte bine drepturile, dar care nu mai înțeleg că fiecare drept vine însoțit de o responsabilitate.

Copilul care nu învață să primească o îndrumare bună va întâmpina mari dificultăți atunci când viața însăși îi va impune limite.

Ascultarea nu este dușmanul libertății. Ascultarea de adevăr, de bine și de o autoritate exercitată cu dragoste îl învață pe om să fie stăpân pe sine.

Un copil nu devine liber atunci când face tot ceea ce îi trece prin minte. **Devine cu adevărat liber când poate spune „nu" propriei lene, propriei mânii, propriului egoism și propriilor dorințe necugetate.**

De aceea, Sfânta Scriptură ne spune: „Ascultă, fiule, învățătura tatălui tău și nu lepăda îndrumările maicii tale." (Pilde 1, 8)

Dar și noi, părinții și profesorii, trebuie să ne întrebăm dacă suntem vrednici de ascultarea pe care o cerem. Nu putem cere copilului respect dacă îl umilim. Nu putem cere sinceritate dacă noi mințim. Nu putem cere stăpânire de sine dacă noi răspundem prin țipete și violență.

Ascultarea adevărată crește acolo unde autoritatea este unită cu dragostea și cu exemplul personal.

2. Răbdarea – virtutea pe care lumea vitezei încearcă să o elimine

Iubiții mei,

Dacă ascultarea ne arată direcția, răbdarea ne ajută să nu părăsim drumul.

Sfântul Cuvios Dimitrie Basarabov nu s-a sfințit într-o zi. El a petrecut ani întregi în rugăciune, în post, în singurătate și în nevoință.

Nu a căutat succesul imediat. Nu a cerut răsplată pentru fiecare osteneală. Nu a vrut să ajungă mare în ochii oamenilor.

A avut răbdare să se schimbe pe sine.

Sfântul Mare Mucenic Dimitrie a arătat aceeași răbdare în fața prigoanei, a temniței și a morții.

Astăzi, însă, trăim într-o societate care ne promite aproape totul imediat.

Vrem mâncare imediat, informație imediat, distracție imediat, rezultate imediat.

Copilul apasă un buton și primește un film. Apasă alt buton și primește un joc. Pune o întrebare unui program de inteligență artificială și obține un răspuns în câteva secunde.

Tehnologia poate fi un dar extraordinar atunci când este folosită cu înțelepciune. Dar ea nu poate înlocui formarea caracterului.

Poți obține într-o secundă răspunsul la o problemă de matematică, dar aceasta nu înseamnă că ai învățat matematica.

Poți genera în câteva clipe o compunere, dar aceasta nu înseamnă că ai deprins să gândești, să scrii și să-ți exprimi propriile idei.

Poți primi imediat o informație, dar nu poți dobândi înțelepciunea la fel de repede.

Informația se poate obține într-o clipă. Înțelepciunea se formează într-o viață.

Și aici se află una dintre marile probleme ale educației contemporane.

Am început, uneori, să confundăm ușurarea procesului de învățare cu eliminarea efortului de a învăța.

Desigur, metodele de predare trebuie îmbunătățite. Profesorii trebuie să folosească instrumente moderne. Școala trebuie să țină seama de nevoile și particularitățile copiilor.

Dar niciun model pedagogic, oricât de modern ar fi, nu poate desființa legea fundamentală a formării omului: **nu poți învăța fără să depui efort, după cum nu poți dobândi răbdare fără să treci prin dificultăți.**

Un copil care nu a fost obișnuit să citească zece pagini cu atenție va întâmpina greutăți când va trebui să studieze o carte.

Un copil care abandonează orice exercițiu la prima greșeală va avea dificultăți în fața încercărilor vieții.

Un copil care primește întotdeauna ceea ce cere nu va înțelege ușor că unele lucruri bune trebuie așteptate și câștigate.

Să ne gândim la un agricultor. Pune sămânța în pământ, o îngrijește și așteaptă. Nu poate porunci grâului să crească într-o noapte.

Să ne gândim la un medic. Câți ani de studiu, câte nopți nedormite, câte examene și câte sacrificii sunt necesare până când poate salva o viață!

Să ne gândim la un profesor bun. Cât trebuie să studieze, cât trebuie să se pregătească și de câtă răbdare are nevoie pentru a forma generații!

Și atunci, cum am putea crede că un elev va deveni un om competent, responsabil și cinstit fără osteneală?

Sfântul Apostol Pavel ne amintește: „Iar orice luptător se înfrânează de la toate.” (I Corinteni 9, 25)

Răbdarea nu este o virtute învechită, ci una dintre condițiile oricărei realizări autentice.

3. Jertfa – prețul iubirii și al oricărei împliniri adevărate

Iubiți frați și surori,

Sfântul Mare Mucenic Dimitrie și-a dat viața pentru Hristos.

Sfântul Dimitrie Basarabov și-a închinat întreaga viață lui Dumnezeu.

Unul a adus jertfa sângelui. Celălalt, jertfa neîncetată a voinței, a timpului și a nevoinței.

Ambii ne arată că nu există dragoste adevărată fără capacitatea de a renunța la ceva pentru un bine mai înalt.

Noi, însă, trăim într-o vreme în care cuvântul „jertfă” aproape că a dispărut din limbajul educației.

Se vorbește mult despre confort, succes, performanță și satisfacție personală. Sunt lucruri care își au locul lor. Dar se vorbește prea puțin despre datoria de a munci, despre renunțare, despre perseverență și despre sacrificiul necesar.

Vrem rezultate, dar nu vrem întotdeauna să plătim prețul lor.

Vrem diplome, dar, uneori, fără studiu.

Vrem promovare, dar, uneori, fără pregătire.

Vrem funcții, dar fără asumarea responsabilităților.

Vrem respect, dar fără să arătăm respect.

Vrem să fim apreciați, dar fără să acceptăm să fim corectați.

Și aceasta nu este numai problema copiilor. Este problema întregii societăți.

Pentru că tinerii învață nu doar din ceea ce le spunem, ci și din ceea ce văd la noi.

Dacă adultul caută mereu o scurtătură, de ce ar fi copilul convins că trebuie să muncească cinstit?

Dacă părintele justifică orice greșeală a copilului, de ce ar mai accepta acesta consecințele propriilor fapte?

Dacă societatea admiră bogăția dobândită prin orice mijloace mai mult decât munca cinstită, ce mesaj transmitem generației tinere?

Nu putem pretinde copiilor să iubească jertfa dacă noi, adulții, le arătăm în fiecare zi cum să o ocolească.

Jertfa pe care o cerem astăzi unui elev nu înseamnă suferință inutilă, umilință sau epuizare.

Înseamnă să renunțe pentru o vreme la telefon ca să-și facă temele.

Să lase jocul ca să citească.

Să accepte că, uneori, este nevoie să repete o lecție de zece ori pentru a o înțelege.

Să recunoască o greșeală și să o îndrepte.

Să se ridice dimineața și să meargă la școală chiar și atunci când nu are chef.

Acestea sunt micile jertfe din care se construiește un om mare.

4. Ce se întâmplă în școala românească atunci când dispar aceste virtuți?

Iubiți credincioși,

Să nu rămânem numai la idei generale. Să privim cu responsabilitate ceea ce se petrece în România.

În anul 2023, la Colegiul Național „Ion Creangă” din București, un elev de 16 ani și-a atacat cu un cuțit profesoara de limba japoneză, în timpul unei ore în care aceasta împărțea teste. Presa a relatat că atacul fusese pregătit dinainte.

Gândiți-vă, iubiților: un profesor vine la școală să-i învețe pe copii, iar, în locul respectului și al dialogului, ajunge să fie atacat cu un cuțit.

În ianuarie 2025, la Târgu Jiu, un elev de 14 ani și-a înjunghiat un coleg de clasă, în urma unui conflict izbucnit în pauză. Copilul rănit a ajuns la spital.

În aprilie 2024, un alt elev a fost înjunghiat în curtea unei școli din Sectorul 6 al Capitalei.

Nu putem auzi asemenea lucruri fără să ne cutremurăm.

Cum am ajuns ca un loc în care copiii ar trebui să învețe despre viață să devină, uneori, un loc în care viața însăși este pusă în pericol?

Cum am ajuns ca un conflict între colegi să nu mai fie rezolvat prin cuvânt, ci prin violență?

Cum am ajuns ca un profesor, care ar trebui să fie sprijinit în lucrarea sa educativă, să se poată teme pentru propria siguranță?

Trebuie, totuși, să fim drepți: nu orice copil care nu ascultă devine violent și nu orice act de violență se explică numai prin lipsa educației morale. În asemenea tragedii pot exista suferințe psihice, conflicte, neglijențe și alte cauze complexe. Tocmai de aceea este nevoie atât de educație morală, cât și de atenție, consiliere, intervenție timpurie și protejarea celor aflați în pericol.

Dar aceste întâmplări ne obligă să recunoaștem că școala nu poate avea doar misiunea de a transmite informații.

Ea trebuie să formeze și conștiințe.

Ce folos să știe un copil formule matematice dacă nu învață să-și stăpânească mânia?

Ce folos să cunoască limbi străine dacă nu știe să vorbească respectuos cu aproapele său?

Ce folos să aibă acces la toate informațiile lumii dacă nu poate deosebi binele de rău?

Și ce folos să obțină o diplomă dacă nu dobândește competența, disciplina și responsabilitatea pe care acea diplomă ar trebui să le ateste?

Nu este vorba de a disprețui știința. Dimpotrivă! Credința adevărată ne îndeamnă să respectăm cunoașterea și munca.

Este vorba de a nu despărți instruirea de educație și competența de caracter.

Rezultatele evaluării internaționale PISA 2022 au arătat că aproximativ 42% dintre elevii români de 15 ani nu atingeau nivelul minim de competență la lectură, iar aproximativ 49% nu îl atingeau la matematică.

Aceste cifre trebuie să ne îngrijoreze.

Ele nu dovedesc că elevii ar fi mai puțin inteligenți decât generațiile trecute și nici că profesorii nu și-ar face datoria. Ele arată, însă, că foarte mulți copii nu dobândesc competențele de bază de care au nevoie pentru viață.

Avem copii capabili, profesori dedicați, părinți care fac sacrificii extraordinare și elevi care obțin performanțe remarcabile. Dar avem și slăbiciuni ale sistemului pe care nu trebuie să le ascundem.

Și una dintre cele mai grave ar fi să înlocuim învățarea adevărată cu simpla promovare administrativă.

Dacă un copil trece clasa fără să stăpânească noțiunile esențiale, ce bine îi facem?

Îl pregătim pentru viață sau doar amânăm întâlnirea cu propriile lipsuri?

Dacă îi dăm impresia că orice obiectiv poate fi atins fără muncă, nu îl ajutăm, ci îl lăsăm nepregătit în fața unei realități care nu va fi mereu îngăduitoare.

O notă obținută fără învățare poate aduce bucurie pentru o zi. Cunoașterea dobândită prin muncă poate ajuta o viață întreagă.

5. Când educația confundă libertatea cu lipsa responsabilității

Fraților,

Să nu cădem în greșeala de a crede că orice metodă pedagogică nouă este rea.

Nu noutatea este problema. Nu tehnologia este problema. Nu faptul că elevul pune întrebări este problema.

Problema apare atunci când, în numele modernizării, uităm că formarea omului presupune efort, disciplină, responsabilitate și respect.

O școală modernă poate să fie prietenoasă fără să fie lipsită de exigență.

Poate să respecte copilul fără să îi justifice orice comportament.

Poate să cultive creativitatea fără să desființeze exercițiul și repetiția.

Poate să fie empatică fără să renunțe la consecințele faptelor.

Și poate să-l facă pe copil să iubească învățătura fără să-i promită că învățătura nu va cere niciodată osteneală.

Marele pericol nu este ca școala să devină modernă, ci să devină atât de preocupată să nu producă niciun disconfort, încât să nu mai îndrăznească să ceară nimic.

Dar un copil nu este crescut numai prin ceea ce primește, ci și prin ceea ce învață să facă.

Nu îl educăm cu adevărat dacă îi eliminăm toate obstacolele.

Nu îl pregătim pentru viață dacă îi rezolvăm toate problemele.

Nu îi arătăm iubire dacă îl lăsăm să creadă că orice dorință trebuie împlinită imediat.

Când un copil cade, trebuie să-l ajutăm să se ridice. Dar, pe măsură ce crește, trebuie să-l învățăm și să se ridice prin propriile puteri.

Când greșește, trebuie să-l corectăm fără să-l umilim.

Când nu înțelege, trebuie să-i explicăm cu răbdare.

Dar, când refuză să muncească, nu trebuie să numim lenea „libertate”.

Când îi jignește pe ceilalți, nu trebuie să numim lipsa respectului „personalitate puternică”.

Iar când recurge la violență, nu trebuie să minimalizăm răul, ci să-l oprim, să-i protejăm pe cei amenințați și să-l ajutăm pe copil să înțeleagă gravitatea faptelor sale.

6. Întrebarea dureroasă: cine îi mai învață pe copii să se jertfească?

Iubiți părinți,

Înainte de a întreba ce face școala pentru copiii noștri, trebuie să ne întrebăm și ce facem noi acasă.

Cât timp petrecem vorbind cu ei?

De câte ori îi întrebăm nu numai ce notă au luat, ci și cum s-au purtat cu colegii lor?

De câte ori le explicăm că un profesor trebuie respectat chiar și atunci când nu suntem de acord cu el?

De câte ori le arătăm că o greșeală trebuie recunoscută, nu ascunsă?

Și, mai ales, ce văd copiii în viața noastră?

Văd răbdare sau nervozitate?

Văd muncă cinstită sau căutarea unor avantaje nemeritate?

Văd rugăciune sau numai preocupare pentru bani și pentru lucruri materiale?

Văd părinți care se respectă sau oameni care se jignesc?

Văd adulți care își cer iertare sau adulți care consideră că au întotdeauna dreptate?

Înainte de a asculta lecțiile de la școală, copilul citește zilnic lecția vieții părinților săi.

Iar, uneori, această lecție îl marchează mai puternic decât orice manual.

Dragi profesori,

Și dumneavoastră aveți una dintre cele mai grele și mai nobile misiuni.

În mâinile dumneavoastră ajung nu doar caiete, manuale și lucrări de control, ci suflete omenești.

Aveți nevoie de multă răbdare, de competență, de fermitate și de dragoste.

Nu renunțați la exigența dreaptă, chiar dacă, uneori, este nepopulară.

Nu renunțați să cereți respect, dar oferiți respect.

Nu renunțați să evaluați cinstit, dar ajutați elevul care întâmpină dificultăți.

Și nu uitați că un cuvânt bun, spus la momentul potrivit, poate salva un copil de la deznădejde.

Dragi copii și tineri,

Vă spun astăzi un adevăr simplu:

Viața nu vă va întreba numai ce drepturi aveți, ci și ce știți să faceți, cât de responsabili sunteți și cât bine puteți aduce celorlalți.

Când un profesor vă cere să învățați, de cele mai multe ori nu urmărește să vă facă viața grea, ci să vă pregătească pentru ceea ce urmează.

Când părintele vă oprește de la un lucru periculos, nu înseamnă că nu vă iubește.

Când primiți o notă mică, aceasta nu stabilește valoarea voastră ca oameni. Este un semnal că trebuie să schimbați ceva, să cereți ajutor sau să munciți altfel.

Nu vă fie rușine să nu știți.

Să vă fie teamă doar să vă obișnuiți să nu mai vreți să învățați.

Nu vă fie rușine să greșiți.

Dar aveți curajul să recunoașteți greșeala și să o îndreptați.

Și, mai presus de toate, nu transformați niciodată supărarea în violență. Un moment de mânie poate provoca răni care să dureze o viață.

Dacă sunteți umiliți, amenințați sau copleșiți de probleme, cereți ajutor. Curajul nu înseamnă să lovești, ci să poți alege binele chiar și atunci când ești furios.

7. Lecția celor doi Sfinți Dimitrie pentru lumea de astăzi

Iubiți credincioși,

Să privim încă o dată la cei doi sfinți pe care îi sărbătorim.

Sfântul Mare Mucenic Dimitrie era un om cu putere, dar nu a folosit-o pentru a-i asupri pe cei slabi.

Era un om cu autoritate, dar nu și-a făcut din autoritate un idol.

A preferat să piardă o funcție și chiar viața decât să-și piardă credința și conștiința.

Sfântul Cuvios Dimitrie Basarabov era un om sărac, dar avea o bogăție pe care nimeni nu i-o putea lua: smerenia, răbdarea și dragostea pentru Dumnezeu.

Tradiția vieții sale ne spune că s-a mâhnit adânc după ce a călcat din greșeală peste un pui de pasăre. Atât de sensibilă ajunsese conștiința sa în fața suferinței unei făpturi nevinovate.

Ce contrast tulburător!

Un om sfânt suferea pentru că rănise fără voie o vietate mică, iar noi aflăm astăzi despre copii care ajung să-și rănească semenii cu arme albe.

Un om simplu, fără diplome și fără avere, a înțeles prețul vieții, în timp ce societatea noastră, cu atâtea mijloace de informare, se luptă uneori să-i învețe pe tineri respectul elementar față de celălalt.

Aceasta este una dintre marile lecții ale sărbătorii.

Putem avea mai multă informație, fără să avem mai multă înțelepciune. Putem avea mai multe drepturi, fără să avem mai multă responsabilitate. Putem avea mai multe posibilități, fără să avem mai multă împlinire.

De aceea, trebuie să redescoperim ascultarea, răbdarea și jertfa.

Ascultarea ne învață că nu suntem singura măsură a adevărului.

Răbdarea ne învață că binele are nevoie de timp ca să rodească.

Jertfa ne învață că lucrurile mari cer să renunțăm la lucrurile mici și trecătoare.

Și toate trei își găsesc desăvârșirea în Hristos.

El ne-a arătat ascultarea față de Tatăl, răbdarea în suferință și jertfa iubirii pe Cruce.

Dar Crucea nu a fost sfârșitul.

După Cruce a venit Învierea.

De aceea, și în viața noastră, jertfa făcută pentru bine, în credință și iubire, nu este pierdere, ci drum spre rodire.

8. Ce trebuie să schimbăm începând de astăzi?

Fraților,

Nu este suficient să deplângem starea societății.

Nu este suficient să spunem că tinerii nu mai sunt cum erau odinioară.

Fiecare generație are încercările ei, iar fiecare generație are nevoie de oameni care să o îndrume cu dragoste și responsabilitate.

Trebuie să începem cu lucruri concrete.

Să reînvățăm să spunem copiilor „nu”, atunci când acest „nu” îi apără de rău.

Să-i învățăm că efortul este necesar, nu o nedreptate.

Să nu cerem profesorilor note nemeritate, ci sprijin pentru a-i ajuta pe copii să învețe.

Să nu acoperim greșelile grave, ci să le îndreptăm cu dreptate și cu grijă pentru toate persoanele implicate.

Să redăm profesorului demnitatea pe care o merită și responsabilitatea pe care o poartă.

Să-i ajutăm pe copii să citească, să gândească, să muncească, să se roage și să-i respecte pe ceilalți.

Să folosim tehnologia ca instrument al cunoașterii, nu ca înlocuitor al gândirii.

Și, mai ales, să le arătăm prin viața noastră că bucuria adevărată nu vine din faptul că obții totul fără efort, ci din faptul că ai reușit să construiești ceva bun prin muncă cinstită.

Pentru că un om care nu știe să asculte cu greu va învăța de la alții.

Un om care nu are răbdare va abandona la primul obstacol.

Iar un om care nu este dispus să se jertfească pentru nimic riscă să nu construiască nimic durabil.

Încheiere

Iubiții mei,

Sfântul Mare Mucenic Dimitrie și Sfântul Cuvios Dimitrie Basarabov ne cheamă astăzi să redescoperim ceea ce lumea grăbită a început să uite.

Nu există sfințenie fără nevoință.

Nu există caracter fără disciplină.

Nu există educație adevărată fără efort.

Nu există familie trainică fără răbdare.

Nu există iubire adevărată fără jertfă.

Și nu există viitor sănătos pentru un popor care nu-și educă tinerii să fie deopotrivă pricepuți și buni, liberi și responsabili, puternici și milostivi.

Să nu ne dorim pentru copiii noștri numai o viață ușoară.

Să ne dorim să fie suficient de bine pregătiți sufletește și intelectual, încât să poată înfrunta și greutățile vieții.

Să nu ne dorim numai să treacă examenele.

Să ne dorim să treacă și examenele conștiinței.

Să nu ne dorim numai să aibă diplome.

Să ne dorim să aibă și pricepere, cinste, credință și omenie.

Să nu ne dorim numai să ajungă oameni importanți.

Să ne dorim, înainte de toate, **să ajungă oameni buni.**

Căci ce folos are un popor cu oameni instruiți, dar lipsiți de conștiință? Ce folos are o societate cu diplome, dar fără respect? Ce folos are o generație care știe să folosească toate instrumentele moderne, dar nu știe să-și stăpânească propriile porniri?

Să luăm aminte la cei doi Sfinți Dimitrie.

Unul ne arată cum să rămânem credincioși adevărului chiar și atunci când pierdem totul.

Celălalt ne arată cum să câștigăm Împărăția lui Dumnezeu prin smerenia și răbdarea lucrurilor mici.

Și amândoi ne spun, prin viața lor, același lucru:

Ascultă de ceea ce este bun, rabdă pentru ceea ce merită și jertfește-te pentru ceea ce este veșnic.

Să ne rugăm, așadar, ca Sfântul Mare Mucenic Dimitrie și Sfântul Cuvios Dimitrie cel Nou să ocrotească familiile noastre, copiii, profesorii și școlile țării.

Să le dăruiască părinților înțelepciune, profesorilor putere, copiilor dorință de învățătură și tuturor curajul de a alege binele.

Iar Bunul Dumnezeu să ne ajute să creștem o generație care nu fuge de muncă, nu disprețuiește ascultarea, nu se teme de răbdare și nu socotește jertfa o povară, ci o cale spre adevărata împlinire.

Amin.

Sfântul Mare Mucenic Dimitrie și Sfântul Cuvios Dimitrie cel Nou